

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 listopada 2013 roku, sprostowanym postanowieniem z dnia 6 grudnia 2013 roku, w sprawie z powództwa J. N.-W. przeciwko E. J. o pozbawienie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w dniu 3 października 2003 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 660/03 wykonalności w całości Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo i ustalił, że wyrok ma charakter zaoczny.

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał, że przedmiotowym nakazem zapłaty orzeczono, iż J. W. ma zapłacić (...) Sp. z o.o. kwotę 19.552,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot wskazanych szczegółowy w tymże orzeczeniu oraz zwrócić koszty postępowania. W dniu 24 lutego 2010 r. na podstawie postanowienia Sądu Rejestrowego z dnia 8 stycznia 2010 r. wpisano do Krajowego Rejestru Sądowego – rejestru dłużników niewypłacalnych, na wniosek wierzyciela spółki (...) dane dłużnika J. N.-W..

Na mocy aktu notarialnego z dnia 20 października 2011 r. spółka (...) dokonała cesji wierzytelności przysługującej spółce wobec J. N.-W. w kwocie 42.828,54 zł, objętej wskazanym wyżej nakazem zapłaty i zabezpieczonej hipoteką przymusową zwykłą na rzecz A. P.. Z kolei A. P. na mocy umowy z dnia 21 maja 2012 r. przeniósł wyżej opisaną wierzytelność przysługującą mu wobec J. N.-W. w kwocie 42.828,54 zł, objętą przedmiotowym nakazem zapłaty i zabezpieczoną hipoteką przymusową zwykłą na rzecz E. J..

W dniu 6 lipca 2012 r. powódka zawarła z E. J. umowę ugody, na mocy której powódka przekazała w dniu zawarcia umowy kwotę 33.000 zł gotówką, co E. J. pokwitował, oświadczając, że kwota ta zaspokaja w całości jego roszczenia wynikające z tej wierzytelności. E. J. zobowiązał się do złożenia wniosku do Sądu Rejonowego w Łodzi XVI Wydziału Ksiąg Wieczystych o wykreślenie hipoteki zabezpieczającej wierzytelność wynikającą z nakazu zapłaty.

Postanowieniem z dnia 14 września 2012 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie z wniosku E. J. z udziałem J. N.-W. o wykreślenie J. N.-W. z Krajowego Rejestru Sądowego – rejestru dłużników niewypłacalnych odmówił wykreślenia. Sąd Rejonowy wskazał, iż w świetle art. 59 ust. 1 i 2 oraz art. 60 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym brak jest podstaw do wykreślenia dłużniczki z rejestru. Na uzasadnienie wskazał, iż pomimo tego, że ugoda z dnia 6 lipca 2012 r. zaspokaja w całości roszczenia wierzyciela wynikające z wierzytelności objętej nakazem zapłaty, to jednak późniejsza spłata należności nie mieści się w katalogu okoliczności uzasadniających wykreślenie z rejestru dłużników niewypłacalnych.

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji uznał, że zgłoszone powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci przedmiotowego nakazu zapłaty podlega oddaleniu. Sąd Rejonowy podkreślił, że przeciwko wierzycielowi E. J. nie została nadana klauzula wykonalności, a zatem nie istniał tytuł wykonawczy, w oparciu o który pozwany mógłby prowadzić egzekucję. Powództwo przeciwegzekucyjne oparte na podstawie art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. jest zatem bezprzedmiotowe, a powódka może dochodzić obrony swoich praw w trybie powództwa o ustalenie nieistnienia należności objętej tytułem egzekucyjnym przeciwko nabywcy wierzytelności powołując się na fakt spłaty zobowiązania stwierdzonego przedmiotowym nakazem zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, skarżąc go w całości i zarzucając:

- naruszenie art. 509 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie faktu skutecznego przeniesienia przedmiotowej wierzytelności przez spółkę (...) na rzecz A. P., który następnie również skutecznie przeniósł ją na rzecz E. J. – pozwanego w niniejszej sprawie,
- naruszenie art. 451 k.c. przez nieuwzględnienie jego treści i pominięcie skutków wykonania zobowiązania w postaci jego wygaśnięcia wobec zapłaty świadczenia na warunkach określonych umową z dnia 6 lipca 2012 r. między wierzycielem a dłużnikiem,

- naruszenie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwą interpretację i uznanie, że nie może mieć on zastosowania w przedmiotowym stanie faktycznym, mimo istnienia pełnych ku temu podstaw,
- błędne oparcie treści orzeczenia na art. 788 § 1 k.p.c., mimo że nie miał on decydującego znaczenia dla zgłoszonego roszczenia,
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. i art. 316 k.p.c. przez nierozważenie wszechstronnie zebranego w sprawie materiału, a w szczególności pominięcie w sprawie celu, jakim służy powództwo wniesione w niniejszej sprawie,
- naruszenie art. 55 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym przez uznanie, że podstawą wpisu na listę dłużników jest tytuł egzekucyjny,
- naruszenie art. 192 pkt 3 k.p.c. przez odmowę jego zastosowania.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego, a także trafnego zastosowania odpowiednich przepisów prawa materialnego. Sąd odwoławczy w pełni podziela ustalenia faktycznie poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne.

Wszystkie zarzuty zarówno w sferze procesowej, jak i prawnomaterialnej zmierzają do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji, wedle którego uwzględnieniu powództwa stoi na przeszkodzie fakt, że sporny tytuł wykonawczy nie został wystawiony na rzecz pozwanego w niniejszej sprawie, lecz na rzecz jego poprzednika prawnego względem wierzytelności przysługujących przeciwko powódce. Zarzuty te nie są trafne. Wbrew zastrzeżeniom apelującej Sąd I instancji nie dopuścił się do naruszenia art. 509 k.c. bowiem w sposób prawidłowy ustalił, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności przeciwko powódce przysługujących początkowo spółce (...) na rzecz A. P., a następnie na rzecz pozwanego w niniejszej sprawie E. J.. Sąd I instancji dokonał również trafnej interpretacji przepisu art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. i słusznie stwierdził, że w okolicznościach niniejszej sprawy powództwo przeciwegzekucyjne oparte na wskazanym przepisie nie może podlegać uwzględnieniu, a powódka mogłaby ewentualnie dochodzić obrony swych praw w drodze powództwa o ustalenie nieistnienia należności objętej tytułem egzekucyjnym przeciwko nabywcy wierzytelności wobec spłaty zobowiązania (art. 189 k.p.c.). W niniejszej sprawie apelująca w sposób niezasadny wywodzi z faktu zawarcia ugody z ostatnim z wierzycieli i spełnieniem na jego rzecz świadczenia konkluzję, że jest to zdarzenie, które pozwala na uwzględnienie powództwa z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Będący przedmiotem niniejszego postępowania tytuł wykonawczy nie został wystawiony na rzecz pozwanego, co wprost uniemożliwia uwzględnienia żądania powódki. Mając na uwadze powyższe nie sposób podzielić zarzutu powódki odnośnie naruszenia art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., art. 788 § 1 k.p.c., art. 509 i 451 k.c., a także art. 233 i 316 k.p.c.

Na marginesie jedynie dodać można, że Sąd odwoławczy nie podziela jednak poglądu wyrażonego w uzasadnieniu Sądu I instancji co do możliwości wykreślenia wpisu w rejestrze dłużników na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (tj. Dz.U. z 2013 r., poz. 1203 ze zm.) w oparciu o orzeczenie sądu ustalające na mocy art. 189 k.p.c. nieistnienie stosunku prawnego. Literalna wykładnia wskazanego przepisu w zw. z art. 56 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym wskazuje, że dłużnik wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych na wniosek wierzyciela powinien pozostać wpisany do tego rejestru, chyba że uzyska prawomocne orzeczenie pozbawiające wykonalności tytuł wykonawczy, który stanowił podstawę wpisu. Uzyskanie zaś orzeczenia w trybie art. 189 k.p.c. stwierdzającego nieistnienie stosunku prawnego nie jest wymienione jako podstawa wykreślenia wpisu dłużnika z rejestru dłużników niewypłacalnych. Pogląd Sądu Rejonowego jest wyrazem niedopuszczalnej

interpretacji rozszerzającej wskazanego przepisu. Powyższa kwestia nie jest jednak przedmiotem rozpatrywanego sporu i wykładnia wskazanego przepisu w żaden sposób nie rzutuje na wynik niniejszego postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.